

melighed, at vi fra radikal side ikke har så stor tiltro til det princip, til den mekanisme, som man har særligt fra Venstres side.

Det var sådan hovedposten på udgiftsdelen.

Hvad angår finansieringen, er det eneste konkrete, vi egentlig har set, spørgsmålet om at skære i ulandsbistanden. Og det giver sig selv i forlængelse af den diskussion, vi har haft tidligere på dagen, at det ikke er radikal politik, at de svageste på kloden skal finansiere de udgifter, man ellers måtte komme med i en finanslovssammenhæng. Det er den eneste konkrete besparelse.

De øvrige besparelsesforslag – nogle af dem har også været nævnt – er eksempelvis øget udbud, der skulle give 600 mio. kr. Fra radikal side vil jeg godt sige, at vi ikke har nogen principiel modstand mod udbud. Vi synes, der kan være fornuft i udbud og udlicitering, men det er da illusorisk at tro, at man kan hive 600 mio. kr. hjem på den mekanisme i 2001.

Vi er med på diskussionen. Der er i øvrigt også tiltag i regeringens erhvervsstrategi, der fremmer processen omkring udbud og udlicitering, men at foregøgle, at det er en reel finansiering, der skaffer 600 mio. kr. i forbindelse med en finanslovaftale, synes jeg altså ikke er rimeligt.

Der er stillet ændringsforslag om besparelser i form af produktivitet på yderligere 1 pct. Igen er spørgsmålet: Hvordan skal det kunne nås?

Der er spørgsmålet omkring reserver, der skal bringes ned til nul. Er det nu også så klogt i lyset af de finansieringstiltag, som pludselig kan dukke op? Hvis man skal overføre til almindelig, snusfornuftig husholdningsøkonomi, er det så klogt at køre reserverne helt ned til nul, hvis nu der skulle opstå uforudsete udgifter? Vi synes det ikke fra radikal side. Og vi synes i hvert fald ikke, at det bibringer til indtrykket af en opposition, der stiller ændringsforslag, som virkelig er udtryk for reelle besparelser. Vi synes, det er lidt luftigt.

Derfor er vi glade for at kunne sige, at vi selvfølgelig støtter det finanslovsforslag, som regeringen har fremsat, og de af finansministeren stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Vi har jo i de sidste dage i medierne set en skattedebat, og vi har jo fået markante formuleringer fra Socialdemokratiet. Et skattestop, som jeg

ellers synes er en rimelig målsætning, skulle være identisk med et velfærdsstop.

Samtidig har vi konstateret, at den radikale skatteordfører har været optaget af topskatten. Topskatten skulle være for stor. Det har været lidt uklart, hvad der helt præcist skulle ske med den, men i hvert fald var topskatten et problem, og hvis det at lave et skattestop er et velfærdsstop, er det så ikke en demontering, en afmontering af velfærdsstaten, hvis man begynder at røre ved topskatten? Eller hvordan tænker man i Det Radikale Venstre i relation til Socialdemokratiets udtalelser om skattestop? Det synes jeg kunne være interessant at få afklaret her i forbindelse med finanslovdebatten.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg skal ikke være den, der forlænger debatten unødigt, men jeg vil gerne spørge den radikale ordfører, om ikke det er korrekt, at hvis man ikke havde brugt en såkaldt Lykketoft til ligesom at lave et skønmaleri for statens finanser, så havde der ikke været det overskud. Og den mulighed har man altså ikke ude i det private erhvervsliv, at man kan sige: Nu opkræver jeg faktisk for 13 måneder, selv om jeg kun har produceret for 12.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg kunne så til gengæld ønske, at den radikale ordfører i modsætning til CD's ordfører måske var lidt mere lydhør over for, hvad det egentlig er, der rører sig, og hvad folk siger. For det har altid undret mig, at den socialdemokratiske regering har kunnet nedsætte et udliciteringsråd med en af regeringen udpeget formand, som har brugt sin tid sammen med rådets medlemmer eller de ansatte i beskedent antal til at belyse, hvilke ressourcer der ligger på det offentlige område, når det gælder udbud. Og den daværende formand, Allan Andersen, kom med et skøn, der hed 30-40 mia. om året i frigivne ressourcer, stat, amter og kommuner under ét, og heraf var statens andel ca. 6 mia. kr.

Det er ikke tal, vi har givet, det er tal, som den pågældende formand har givet. Det er senere modificeret lidt efter voldsomt pres fra visse ministre i den offentlige debat til ca. 25 mia.

Det er ejendommeligt, at det så er umuligt overhovedet at finde 600 mio. kr. i forbindelse med udbud, som refererer ganske godt til de